

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת תולדות
שנת תשפ"ד

גליין
ל"ג

שיעורי חינוך

יום ראשון פרשת דברים התשפ"ג - קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

• מה שמחזירים בגיל הילדות - נשאר

ערנניים ולעמד על כף, שכל הילדים ישמרו על הרגשות של השני.

ללמד את הילדים לאכל בדרך ארץ

כשנלמדים ומורות מסתובבים בחדר האכל בשעת האכילה, אפשר אז ללמד ולעזור הרבה לילדים. אם רואים שילדים נגעלים מילד שאינו יודע איך אוכלים, הוא אוכל עם הידים והרגלים שלו, שילמדו את הילד איך צריך לאכל; יושבים ישר, עם שני הרגלים מתחת לשלחן, אוכלים עם כף וסוגרים את הפה בשעת האכילה.

כשאני רואה אצל הילדים שלי בפית שילד לא יושב ישר בשעת האכל, אני אומר לו: "שב, תניח את הרגלים שלך!" ואני מסביר לו: "כשאתה משחק או כשאתה קורא ספר, אתה יכול לשבת איך שאתה רוצה, אתה יכול אפילו לשבת על הכסא... אבל כשאוכלים צריכים לשבת עם שני הרגלים מתחת לשלחן!"

לאכל בדרך ארץ זה דבר נחוץ. ישנם ילדים שאף פעם לא למדו להם את זה, צריכים פשוט ללמד אותם להיות מושבים ומחנכים. כשאני רואה בחורים בישיבה שאוכלים לחם בעמידה, אני אומר להם: "תאכל נורמלי!"

המלמדים והמורות יכולים להחדיר את זה בילדים בנעימות, ואיך שמלמדים אותם בתור ילדים - כף הם ישארו.

לברכה (במות עט.) שלעם ישראל יש שלושה סימנים: "רחמנים, ביישנים, וגומלי חסדים". יהודי לא לועג על השני.

כל אחד נולד עם דם לא מעבד, כמו שכתוב (איוב יא, יב): "ועיר פרא אדם יולד", אדם נולד כמו חמור בלי שכל, הוא צריך לעבד לזכך את המדות שלו, וזאת העבודה של המלמדים והמורות ללמד את הילדים, ולדרש מהם: "למה אתה צוחק מהשני?" "למה אתה לועג מהשני?" ותשאלו את הילדים: "אתה רוצה שיצחקו ממך?!"

הרי גם אתה יכול להיות כמות

עקב שמחה התפללתי פעם באיזה בית כנסת עם שני הילדים שלי, הם היו עדין ילדים קטנים, בשלחן שבו התפללתי ישב אבא עם בנו שלא היה בריא, עם תסמונת דאון לא עלינו, אתם הרי יודעים מה קורה בבית הכנסת כשרואים כזה ילד, הילד עושה שטויות וכל בית הכנסת צוחק - חוץ מהאבא שבוכה. ראיתי ששני ילדי צוחקים, קראתי להם מחוץ לבית הכנסת ונתתי לשניהם סטירה! ואמרתי להם: "אתה צוחק מאדם אחר? אתה צוחק מיהודי?! הרי גם אתה יכול להיות כמותו, אתה יודע מה הולך לקרות איתך?!"

מלמדים ומורות אינם יכולים לבוא סתם לפתה למסר שעור ולצאת מהפתה, הם צריכים להיות

בעזרת השם יתברך אנו מביאים בזאת את חלקו הראשון של שיעור שמסר ראש הישיבה שליט"א למחנכים ביום ראשון פרשת דברים התשפ"ג בקרית ברסלב - ליבערטי יע"א

להחדיר בילדים 'מדות טובות'

זו זכות בשבילי לדבר אל המחנכים של המוסדות שלנו.

אני רוצה לחזק את המלמדים שיחדירו בילדים 'מדות טובות', שיהיו רגישים לשני, ולא ללעג מהשני.

הקדוש ברוך הוא ברא את העולם שכל אדם חושב אחרת מהשני, וכל אדם מתנהג אחרת מהשני, ולכן צריכים ללמד את הילדים, ולהגיד להם: "אם מישהו חושב אחרת ממך, או מישהו מדבר אחרת ממך, או אם מישהו מתלבש אחרת ממך, או אם מישהו אוכל אחרת ממך, או אם מישהו מתנדנד אחרת ממך, אתה לא יכול לצחק ממנו, ואתה לא יכול ללעג ממנו!"

ובפרט עכשו שאנחנו נמצאים בתוך שלשת השבועות שבהם נחרב בית המקדש בגלל עוון 'שנאת חנם' (וימא ט:), צריכים להקדיש הרבה זמן בתלמוד תורה ובבית החנוכה כדי לדבר פעם ועוד פעם שצריכים להתנהג במדות טובות, אי אפשר לצחק מהשני.

זה הרי אחד מהסימנים של יהודי, כמו שאומרים חכמינו זכרונם

• מה שמחזירים בגיל הילדות - נשאר

"תתישב", "אל תגעיל אחרים", תסגר את הפה בזמן שאתה אוכל".

לא מכרחים להעיר את זה לילד בשעת מעשה, אבל צריכים להבחין למי צריכים להגיד את זה, ואחר כך לוקחים אותו לצד ואומרים לו: **"אלמד אותך דבר יפה"** ומלמדים אותו איך אוכלים בעדינות.

הטבח הציל את החיים שלי

העקר הוא שיהיה לב. אני נזכר בספור שפבר ספרתי פעם אבל אני רוצה לספר לכם אותו עוד פעם, אברך אחד ספר לי: ההורים שלי נראים הורים מאוד טובים, בבית הכנסת אף אחד לא יכול לחלם שמשהו רע אצלם, אבל האמת היא שהם אנשים לא בריאים, הדבר הכי קטן שילד עושה, הם יכולים לקחת את הילד ולזרק אותו מכל המדרגות! הדבר הכי קטן שילד עושה, הוא כבר לא יקבל אכל ובגוד! מבחוץ לא מבחינים בכלום, הם גרים בבית גדול ויפה עם עצים יפים מסביב לבית, ממש לתפארת, אבל הם הורסים את הילדים!

כשהיינו ילדים אפלו לא קלטנו שהם לא בריאים, חשבנו שאנחנו הבעיה, אנחנו לא טובים, עד שהקדוש ברוך הוא רחם עלינו, ושכן אחד ראה מה שקורה בבית שלנו, והוא נכנס לעבי הקורה כדי לעזור והשלטונות לקחו את כל הילדים מהבית.

אומר לי האברך: יש מישהו שאני חייב לו את החיים שלי, הטבח במוסד שלמדתי בו. כי לא קבלנו אכל בבית, האכל שלנו היה רק מארוחת בקר וצהרים - בתלמוד תורה, יותר מזה לא קבלנו, פשוט זרנו הביתה מהתלמוד תורה היינו צריכים לחכות עד למחרת בבקר כדי לקבל אכל. אני מאוד נגעלתי מביצים רכות, זה היה נראה לי כמו פיה ורוק... לא יכלתי לאכל את זה, וצפיתי כל יום מתי יהיה כבר ביצים קשות.

יום אחד הגעתי לתלמוד תורה, וידעתי שלפי התפריט אמורות להיות

אבל אם אוכלים רק לחם עם רסק עגבניות נשאר ריח חזק בפה, הלכתי לטבח ובקשתי ממנו שלא יתן את זה יותר, אי אפשר לשבת עם אנשים כשנודף ריח רע מהפה.

המלמד והמורה יהיו האמא

אצל ילדים צעירים יותר יש עוד דברים שהם עושים וזה מעצבן מאוד לסביבה, כגון ילדים שמחטטים באף ומכניסים את זה אחר כך לפה, או ילד שמתקרב מאוד לילד שני ואוכל לו בתוך האוזן, הוא לועס ויורק עליו. אם רואים בכיתה שילד עושה את זה, צריכים ללמד אותו לא לעשות כך.

יכול להיות שילד אין אמא שתלמד אותו את הדבר הזה, האמא עסוקה עם אני לא יודע מה... בקניות ובלהסתכל בקליפים, היא לא עומדת חזק על הילדים שלה, היא לא מדברת אל הילדים שלה, היא לא מלמדת את הילדים שלה את הדבר הנכון, צריכים המלמד והמורה להיות האמא וללמד את זה.

צריכים לשמח ולהרגיש טוב עם זה שמלמדים את הדברים האלו, פי עוזרים בזה לילד שייכל להתחנך, שאשתו לא תגעל ממנו אחרי החתונה.

אברך אחד אמר לי: **"אצל ההורים שלי אוכלים כל כך יפה, אוכלים עם סכום, בעדינות; התחננתי ואשתי אוכלת עם הידים והרגלים... אני מרגיש שאני ממש נגעל מאשתי, אני לא יכול לחיות ככה, אני רוצה להסתפל עליה בעין טובה אבל אני נגעל ממנה"**, אמרתי לו: **"תגיד לה"**, אז הוא אומר לי: **"אמרתי לה והיא נעלבת כשאני אומר לה את זה"** אמרתי לו: **"לא קרה כלום, תגיד את זה עוד פעם בצורה יפה: 'אני מבקש ממך, אולי את יכולה לאכל עם סכום, אולי את יכולה לאכל בעדינות'"**.

ולכן כשמושיבים את הילדים בחדר אכל לארוחת בקר ולארוחת צהרים, צריכים ללמד את זה, מלמדים אותם יפה: **"אל תשב על הרגלים שלך"**,

תלמדו את הילדים: **"תסגר את הפה בשעה שאתה אוכל"**, **"כשאתה אוכל אל תדבר, הרי עפים מלפפונים ועגבניות מהפה שלך... תבלע ואחר כך אתה יכול לדבר!"**

אתה גר בין אנשים!

אם ילד בא לכיתה ומהפה שלו יש ריח של שום, ואף אחד לא רוצה לעמוד על ידו, צריכים להגיד לו וללמד אותו, שאי אפשר לאכל שום אם מסתובבים בין אנשים, יכול להיות שאף אחד לא חנה אותו על כך.

את זה למד אותי אבי שליט"א כשהייתי ילד, אני עדין זוכר שזה היה לי דבר קשה, כי הייתי רגיל להכין צנימים ולמרח עליהם שום וחמאה, וזה היה לי מאוד טעים, אבל אבא שלי אמר לי: **"גמרנו, אם אתה בין אנשים אסור לה לעשות את זה"**, ואבא שלי אמר לי: **"אל תאכל בצל ושום! - את שני הדברים האלו אל תאכל, כי אתה מערב בין אנשים ונודף ממה ריח, אם תגור במדבר אתה תוכל לאכל בצל ושום... אבל כל זמן שאתה גר בין אנשים אתה לא יכול לאכל את זה!"**

במקרה כזה אני שולח בחור הביתה. אם בחור מתקרב אלי יותר מדי, הוא שואל אותי שאלה ואני מרגיש שנודף מהפה שלו ריח רע, אני שואל אותו: **"צחצחת היום שיניים?"** והוא עונה "לא" אז אני אומר לו: **"סליחה, לה הביתה, תצחצח שיניים ותחזור בחזרה"**. בקריה אי אפשר לשלח הביתה בחורים, כי התלמוד תורה הוא רחוק מהבית, אבל בוי"א מסוברג אני כן שולח הביתה, אני אומר: **"לה הביתה, תצחצח שיניים ותחזור"**.

אני זוכר כשהייתי מלמד במוסד מסים, היו נותנים כל יום ששי לארוחת בקר רסק עגבניות, היו מכינים את זה מכל העגבניות הנשארות מכל השבוע, וכך המוסד חסך כסף. אני נכנס לכיתה וכזה דבר עוד לא קרה לי, כל הכיתה מריחה משום... אם אוכלים רסק עגבניות באמצע הסעודה לא נשאר ריח בפה, כי אוכלים אחר כך דגים, מרק, בשר, שמנקה את הריח,

מה שמחזירים בגיל הילדות - נשאר

לא אומר שזה מצדק להיות חצוף, אסור לעשות את זה, אבל מי אומר שהילד הוא חצוף? אולי רק מבחוץ הוא נראה טוב, הוא לבוש עם חלצה יפה, אבל בפנים הוא ילד שבור, הוא כבשה אמללה שעוד לא אכל כלום מאתמול בצהרים, הוא מאוד רעב, אולי יש לילד אבא ואמא שמעמידים פנים כלפי חוץ כיהודים מכבדים, אבל בבית הם הורסים את הילדים!?

איפה לוקחים לב כזה? מלמד, מורה, טבח, המלמד בארוחת הצהרים, המלוה בהסעה שיחשב: זה ילד, לילד יש לב, הילד לא רוצה סתם להיות רע, אולי מציק משהו לילד.

המשד השעור בעזרת השם בשבוע הבא

והטבח אומר לי: "סליחה! היה אמור להיות היום ביצים קשות, אבל קמתי היום קצת מאחר ולכן הביצים נשארו רכות, בשלתי לה ביצים קשות, הנה לה ביצים קשות, תאכל את זה!" אכלתי את הביצים וחזרתי לכמה.

והאברך אומר לי: "הטבח הזה הציל את החיים שלי! הוא היה אדם עם שכל, עם לב, הוא הבין שילד לא זורק סתם ביצה בפנים, הוא ידע שמן הסתם אני רעב ואני מחכה לארוחת הבקר שלי".

הוא כבשה תמימה שאפשר רק לרחם עליו

כשאני חושב על הספור הזה אני כמעט בוכה, אני חושב לעצמי, איפה מוצאים אנשים יקרים כאלה שיעבדו במוסד, אנשים שחושבים עם לב! זה

היום ביצים קשות, אבל למעשה אני פותח ביצה ואני רואה שזו ביצה רכה, אני פותח עוד ביצה והיא גם רכה, התרגזתי מאוד, ולא הצלחתי אפילו לחשב מה אני עושה, לקחתי ביצה רכה, נכנסתי למטבח וזרקתי אותה לטבח בפראוץ!

ידעתי שלא הייתי צודק, ידעתי מיד שעשיתי דבר שאסור לעשות, הייתי כל כך פאוב, וחשבתני מן הסתם הולכים לזרק אותי מהתלמוד תורה, המנהל הולך להכנס לפתה ולשלח אותי הביתה, עוברת חצי שעה, מתחילים ללמד, והמנהל דופק על הדלת, והוא אומר: "שמחה! בא הנה!", קמתי והבנתי מיד מה מחכה לי עכשו, והמנהל אומר לי: "הטבח קורא לה למטה!" אני יורד למטה,

מכתבים בעניני חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

לשיר עם הילדים "אני מאמין" עם התרגום

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויצא, ה' כסלו, שנת ה'תשפ"ג לכבוד ... גרו יאיר, טבריה אני נהנה מאד לקבל מכם דיווח כל יום.

חזק ואמן, אל תשבר משום דבר. מוהרא"ש היה אומר לי: "אם יש עליך מחלוקת אני יודע שאתה טוב, אם לא הייתה מחלוקת עליך - הייתי חושש שמשהו לא בסדר אצלך".

תמשיך בעצמה, תכניס בילדים אמונה. המנהל שלח לי הקלטה שאתה שר עם הילדים את ה"אני מאמין" עם תרגום; אתה אומר בלשון הקדש והילדים עונים לה באידיש, מאד נהנתי, הלואי שכל המלמדים יעשו כך.

אני שולח לה את האני מאמין עם התרגום, תרגמתי את זה כפי שפת האידיש המדוברת באמריקה; אם אצלכם השפה היא אחרת - תשיר את זה אתם איך שמדברים אצלכם.

אני שמח לשמע שהילד ... כבר מתחיל לזכור יותר טוב באידיש. מאד אבקש מכם, תתאזר בסבלנות - כך תראה דברים יפים.

ואין לו שום דמיון כלל און מען קען אים נישט צוגלייכן צו קיין שום זאך.

4) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, הוא ראשון ער איז דער ערשטער, והוא אחרון און ער וועט זיין דער לעצטער.

5) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, לו לבדו נאר צו אים אליין, ראוי להתפלל דארף מען בעטן, ואין ראוי און עס איז נישט ווערד, להתפלל צו בעטן, לזולתו פון קיינעם אנדערש.

6) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שכל דברי נביאים אמת אז אלע ווערטרער פון די נביאים זענען אמת'דיג.

7) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שנבואת משה רבנו עליו השלום אז די נבואה פון משה רבינו, הייתה אמתית איז אמת'דיג, ושהוא היה אב לנביאים און אז משה רבינו איז געווען די טאטע פון אלע נביאים, לקודמים לפניו די וועלכע זענען געווען פאר אים, ולבאים אחריו און פאר אלע וואס זענען געקומען נאך אים.

הנה לה האני מאמין:

1) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, הוא בורא ער באשאפט, ומנהיג און פירט, לכל הברואים אלע באשעפענישן. והוא לבדו און ער אליין, עשה האט געטון, ועושה און טוט אלעס אויף דער וועלט, ויעשה און וועט ווייטער אלעס טון, לכל המעשים אלעס וואס פאסירט.

2) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, הוא יחיד ער איז איינער, ואין יחידות און עס איז נישטא נאך א זאך וואס זאל זיין איינס, כמוהו, בשום פנים אזוי ווי דער אייבערשטער וואס איז איינס. והוא לבדו און ער אליינס, אלהינו איז אונזער באשעפער, היה ער איז אייביג געווען, הנה ער איז שטענדיג דא, ויהיה און וועט אייביג זיין.

3) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, אינו גוף איז נישט קיין קערפער, ולא ישיגוהו משיגי הגוף און ער האט נישט קיין שום זאך וואס האט צו טון מיט א קערפער,

שבת היא זמן שההורים מבליים עם הילדים

בַּעֲזַרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - עֶרֶב שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרַשְׁת וַיִּשְׁלַח, ט"ו כֶּסֶלּוֹ, שְׁנַת ה'תשפ"ג לְכַבוֹד ... גְּרוּ יְאִיר

רְבִי נִתָּן הֵגִיעַ פַּעַם אֶל רַבְנוּ וּרְבִינוּ שָׁאֵל אוֹתוֹ: "אֵתָּה שְׂמַח בְּשַׁבַּת?" אָמַר רְבִי נִתָּן: "לְפַעְמִים אֲנִי רְצִינִי"; אָמַר לוֹ רַבְנוּ: "לֹא, בְּשַׁבַּת צְרִיכִים לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה".

רַבְנוּ אָמַר אֲזַי אֵת הַתּוֹרָה (לְקוּיֵי מוֹהַר"ן חֲלָק ב', סִימָן יו'): "צְרִיף לְזִהָר מְאֹד לְהִיּוֹת שְׂמִיחַ וְטוֹב לֵב בְּשַׁבַּת, כִּי מַעֲלֹת וּקְדוּשׁוֹת שַׁבַּת גְּדוּלָּה וַיִּקְרָה מְאֹד, וְהַכֶּלֶל, שְׁצָרִיף לְנַהֵג שְׂמִיחָה גְּדוּלָּה בְּשַׁבַּת קִדְשׁ, וְלִבְלִי לְהִרְאוֹת שׁוֹם עֲצָבוֹת וּדְאָגָה כֶּלֶל, רַק לְהִתְעַנֵּג עַל ה'".

שַׁבַּת הִיא זְמַן שֶׁל חֲנוּף הִילָדִים, בְּשַׁבַּת תְּבַלֶּה עִם הִילָדִים שְׁלֶךְ. תְּשׁוּחַח אִתָּם עַל אֲמוּנָה, תְּשׁוּחַח עִם הִילָדִים שְׁלֶךְ עַל צְדִיקִים. בְּדַרְךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְדַרְךְ הַבְּיָתָה - זֶה זְמַן טוֹב לְדַבֵּר עִם הִילָדִים עַל אֲמוּנָה וְעַל צְדִיקִים, גַּם בְּסַעֲוֵדָה תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה וּתְשִׂימָה אוֹתָם. חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה אוֹמְרִים (בְּדָרִים לו'): שְׂבַשְׁבַּת לֹא יִשְׁלַחוּ אֵת הִילָדִים לְמַלְמֵד לְמַלְמֵד לְמוֹדִים חֲדָשִׁים שֶׁהִילָדִים עוֹד לֹא לְמָדוּ: "מְשׁוֹם דִּיפְנוּ אֲבֵהֶהוֹן דִּינֻקְי לְמַצְנָתָא דְשַׁבְּתָא", כְּפִי שְׁהַר"ן מְסַבֵּיר: "שְׂאָבוֹת הַתִּינּוּקוֹת פּוֹנִיִן לְמַצְנַת שַׁבַּת, וּמִשְׁתַּעֲשָׂעִין עִם הַתִּינּוּקוֹת, וְאִם יִקְרָאוּ הַתִּינּוּקוֹת לְכַתְחֵלָה, יִחוּשׁוּ לְכַטּוֹלָם", כִּי שַׁבַּת הִיא זְמַן שֶׁהַהוֹרִים מְבַלִּים עִם הִילָדִים וַיֵּשׁ לָהֶם עֲנֵג שַׁבַּת עִם הִילָדִים, וְאִם לְמָדוּ גְמֵרוֹת חֲדָשׁוֹת, הֵלְכוֹת חֲדָשׁוֹת - יִמְשְׁכוּ בְּלִמּוּד, וְלַהוֹרִים לֹא יִהְיֶה עֲנֵג שַׁבַּת עִם הִילָדִים; וְרֹאִים שֶׁשַׁבַּת הִיא זְמַן שֶׁהוֹרִים מְבַלִּים עִם הִילָדִים. שַׁבַּת שְׂמִיחָה.

... (עצתו אמונה פרשת ויחי תשפ"ג, קונטרס 283)

יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ וְנֹעַן דְּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר וְנֹעַט דָּאס טוֹן, וַיִּתְעַלֶּה זְכָרוֹ לְעַד וּלְנִצְחָה נְצָחִים אוֹן עֵס וְנֹעַט דְּעַרְהוּיָבֵן וְנֹעַרְן זֵיִן נְאֻמְעַן פֶּאָר אֵיבְיִג. הַשֵּׁם יַעֲזוֹר שְׂתַצְלִיחַ בְּכָל הָעֲנֻנִים.

... (עצתו אמונה פרשת ויגש תשפ"ג, קונטרס 282)

תְּדַבֵּר אֶל הִילָד מֵהַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַפָּאוֹת

בַּעֲזַרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יוֹם ד' פְּרַשְׁת וַיִּצְא, ו' כֶּסֶלּוֹ, שְׁנַת ה'תשפ"ג לְכַבוֹד ... גְּרוּ יְאִיר קְבַלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

לְגַבֵּי בְנֵךְ גְּרוּ יְאִיר וְכוּ'; אֵל תִּאֲבֹד עֲשֵׂתוֹנוֹת, קוֹרָה אֲצֵל יְלָדִים שֶׁהֵם מְשַׁחֲקִים עִם מְסַפְרִים וּגּוֹזְרִים קֶצֶת מִהַפָּאוֹת, וְאִם הַמְּלַמֵּד כָּבֵר נִתָּן לוֹ כְּמָה סְטִירוֹת קְטָנוֹת - תְּשַׁתְּמֵשׁ אֵתָּה בְּנֶשֶׁק שֶׁהוּא, הַפֶּה; תְּדַבֵּר אֵלָיו מֵהַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַפָּאוֹת, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אֵת הַפָּאוֹת, וְאִם חוֹתְכִים אֵת הַפָּאוֹת - חוֹתְכִים אֵת הַשֶּׁקֶל.

חֲנוּף הִילָדִים הוּא עֲבוּדָה קְשָׁה, אֲבָל זֶה מְשַׁתְּלֵם; עִם הַרְבֵּה סְבֻלָּנוֹת וּתְפִלָּה - זוֹכִים לְקֶצֶר פְּרוֹת יָפִים. חֲזַק וְאֻמְץ עִם תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת. כְּמוֹ כֵּן תוֹרִיד כְּמָה דְּמַעוֹת עֲבוּר הִילָדִים; שֶׁהֵם יִהְיוּ כְּשָׂרִים, שֶׁהֵם יִגְדְּלוּ צְדִיקִים.

שְׁאֵלוּ אֵת הַחֶתֶם סוֹפֵר זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אִיף הוּא זָכָה לִילָדִים כֶּל כֶּף טוֹבִים, וְהַחֶתֶם סוֹפֵר זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ עֲנָה: "כֶּל לִלְזָה כְּשִׂאֲמַרְתִּי תִקּוֹן חֲצוֹת מְלֵאֲתִי כּוֹס עִם דְּמַעוֹת, בְּקִשְׁתִּי עַל יְלָדִים טוֹבִים"; זֶה הַדְּרָךְ לְזוֹכוֹת לְדוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל.

הַשֵּׁם יַעֲזוֹר שְׂתַצְלִיחַ בְּכָל הָעֲנֻנִים.

... (עצתו אמונה פרשת ויגש תשפ"ג, קונטרס 282)

8) אֲנִי מְאֻמֵּן אִיף גְּלִיב, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה מִיט אַ שְׂטָאָרְקֶע אֲמוּנָה, שְׁפֵל הַתּוֹרָה אֲזַי גַּנְאָצֶע תּוֹרָה, הַמְצוּיָה עֲתָה בְּיַדֵּנוּ וְאוֹס מִיר הָאָבֵן הֵיִינְט, הִיא הַנְּתוּנָה הָאֵט דְּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר גְּעַנְעֵבֵן, לְמַשָּׁה רַבְנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם פֶּאָר מַשָּׁה רַבֵּינוּ.

9) אֲנִי מְאֻמֵּן אִיף גְּלִיב, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה מִיט אַ שְׂטָאָרְקֶע אֲמוּנָה, שְׂזֵאֵת הַתּוֹרָה אֲזַי דִּי תּוֹרָה וְאוֹס מִיר הָאָבֵן, לֹא תִּהְיֶה מְחַלְפֵת וְנֹעַט נִישְׁט פֶּאָרְטוּיִשְׁט וְנֹעַרְן, וְלֹא תִּהְיֶה אוֹן עֵס וְנֹעַט נִישְׁט זֵיִן, תּוֹרָה אַחֲרַת קֵיִן אַנְדֶּערֶע תּוֹרָה, מֵאֵת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ פּוֹנְעֵם אֵיבְעַרְשָׁטְט.

10) אֲנִי מְאֻמֵּן אִיף גְּלִיב, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה מִיט אַ שְׂטָאָרְקֶע אֲמוּנָה, שֶׁהַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ אֲזַי דְּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר, יוֹדֵעַ כֶּל מַעֲשֵׂה בְּנֵי אָדָם וְוִיִּסֵט אֲלֵעַס וְאוֹס מִיר טוֹעֵן אוֹן וְאוֹס אַנְדֶּערֶע טוֹעֵן, וְכֹל מַחְשְׁבוֹתָם אוֹן אֲלֵעַס וְאוֹס מִיר טְרַאכְטֵן אוֹן וְאוֹס אַנְדֶּערֶע טְרַאכְטֵן, שְׁנֹאֲמַר אֲזוֹי וְוִי עֵס שְׁטִיט (תְּהִלִּים לג, טו):

"הַיֵּצֵר יַחַד לְבָבָם" דְּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר הָאֵט בְּאִשְׁאָפֵן אֲלֵעַ הַעֲרָצֶער, 'הַמְּבִיֵן אֶל כֹּל מַעֲשֵׂיהֶם' אוֹן עַר וְוִיִּסֵט אֲלֵעַס וְאוֹס מְעַן טוֹט.

11) אֲנִי מְאֻמֵּן אִיף גְּלִיב, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה מִיט אַ שְׂטָאָרְקֶע אֲמוּנָה, שֶׁהַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ אֲזַי דְּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר, גּוֹמֵל טוֹב בְּאִצְאֵלְט שְׂכַר, לְשׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו פֶּאָר דִּי וְאוֹס טוֹעֵן דִּי מִצְוֹת, וּמַעֲנִישׁ אוֹן עַר בְּאִשְׁטְרַאָפֵט, לְעוֹבְרֵי מִצְוֹתָיו דִּי וְאוֹס פֶּאֲלֵגֵן נִישְׁט זֵיִנְע מִצְוֹת.

12) אֲנִי מְאֻמֵּן אִיף גְּלִיב, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה מִיט אַ שְׂטָאָרְקֶע אֲמוּנָה, כְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ אֲזַי מְשִׁיחַ וְנֹעַט קוֹמְעַן, וְאִף עַל פִּי שְׂתִּמְהַמְהִיָּה אוֹן אֲפִילוֹ עֵס נְעַמֵט שׁוֹיִן אֲזַי לְאִנְגֵעַ צֵיִט, עִם כֶּל זֶה אַחְפָּה לוֹ בְּכָל יוֹם מִיט דְּעַם וְאוֹרְט אִיף יַעֲזֵן טָאָג, שְׂיָבוֹא אֲזַי עַר זֶאל קוֹמְעַן.

13) אֲנִי מְאֻמֵּן אִיף גְּלִיב, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה מִיט אַ שְׂטָאָרְקֶע אֲמוּנָה, שֶׁתִּהְיֶה תְּחִית הַמֵּתִים עֵס וְנֹעַט זֵיִן תְּחִית הַמֵּתִים, בְּעַת שִׁיעוּלָה רְצוֹן מֵאֵת הַבוֹרָא

לקבלת הנליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069
ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363
קנדה 438-320-9090

קול ברסלב
שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066
ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361
קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 1552354370
מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com